

NGỦ ĐÔNG

Đông tới nghiệp, mây chì nặng chiu
Trời già rồi chầm rãi bước qua
Ta rêu phong tóc thành cỏ thụ
Nhìn lại đời ta dấu đã nhòa

Có một dòng sông dài hoang phế
Nước không trôi, sóng quần quanh đày
Người về từ độ tàn chinh chiến
Rút nhịp cầu qua như bóng mây

Đốt lửa trong đêm rừng không cháy
Thì thôi đừng bước đời canh tân
Nhìn ra chỉ thấy toàn tro bụi
Xoa tóc năm đày đừng có than

Loài thú ngủ đông qua nhật nguyệt
Đông tây nam bắc biết lũ đâu
Thức đây trăm năm đã sắp hết
Buồn xưa leo lét thắp niềm đau

Con đường nào đã không đi tới
Có chuyến xe nào bụi khuất qua
U uẩn nhân gian ngày nhật thực
Cơn mê nặng chiu bóng gian tà

Cố nhân từ loạn trần thiên hạ
Ai ở ai đi có đất trời
Tu đâu làm gì đời ta đời
Nghe ra tiếng trách tiếng u hoài

Khung cửa đó ta không hề trở lại
Qua thanh xuân vẫn hờ đời chờ
Héo may xào xạc ai ra mở
Tìm cánh thư rơi với tạ từ

Tu biết người đi lữ thôi hết
Sân ga thiếu một cánh tay giờ
Đhi cơ bay ngang ta cũng biết
Xin gửi theo người nổi giận ngờ

Lão thân trăng khi còn vương vấn
Giấc mộng mang mang tiếng nhạc văng
Chiều xuống cực nam hay cực bắc
Nơi đây ta ngủ suốt mùa đông

Quê hương ở lại ai nhang khói
Sông núi nhìn nhau cũng thờ đài
Gươm giáo ngàn xưa còn vọng lại
Bóng cờ ai phất chũng còn bay.

Nguyễn Vũ Văn
2018